

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν καὶ πάλιν ἑστὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ἐνιακόσα δεκαπέντε δοξασμένο,
ποῦ μὲ μάντεις εὐοίωνους ἀγαθὰ καὶ ἐγὼ προσμένω

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Μηνὸς Αὐγούστου πέμπτη καὶ δεκάτη,
καὶ ὁ Βενιζέλος τὸ τιμὸν δράττει.

Χίλια τρακόσα σαράντα καὶ ἑξή,
θαρρῶ πῶς καὶ καλὸ θὰ τρέξῃ.

Ποικίλα γεγονότα καὶ νέα καθεστῶτα.

Α'.

Τότ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸ
μέσα σὲ φωτιάς, σὲ ζέσταις
καὶ σεκλέτι φοβερό,
ἔγιναν μεγάλαις φέσταις.

Τότ' ἐκείναις τῆς ἡμέραις,
ποῦχαν ἔλθει ἑστὴ Βουλῇ
καὶ διπλάσιοι πατέρες
καὶ Νεότουρκοι πολλοί.

Τότε, ποῦ γιὰ νέα τόσα
ἐτροχίζετο καὶ ἡ γλῶσσα
κάθε γέρου κουτσομπόλη.

Τότε, ποῦ θγαῖναν λαχεῖα,
καὶ σὰν πρὶν Πατριαρχεῖα
δὲν εὐρίσκοντο ἑστὴν Πόλιν.

Τότε, ποῦ θγαῖναν ἑστὴ μέσῃ
καὶ λυσσάρικα σκυλιά,
καὶ ἔξυμνεῖτο τὸ Ντιθάνι.

Καὶ διέταξε τὸ φέσι
ἑστὰ δικά μας τὰ Σχολεῖα
νὰ διαβάξουν τὸ Κοράνι.

Τότε, ποῦ τρανοὶ Πασσάδες
καὶ διάφοροι φεσάδες,
μὰ καὶ εὐνοῦχοι σεβνταλήδες.

Εἶχαν μία σκέψιν βάλει
ἑστὸ μεγάλο των κεφάλι
νὰ τουρκεύουν Γιουνανλήδες.

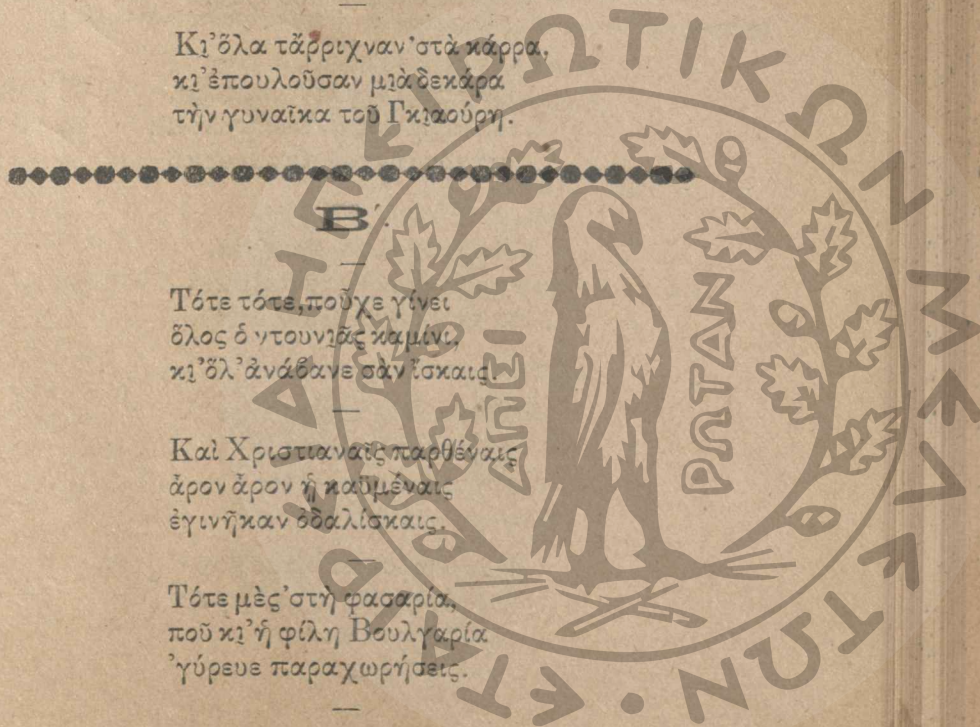
Τότε μὲς ἑστῆς συμφοραῖς,
ὁποῦ νότες φλογεραῖς
μᾶς τῆς ἔτριδαν ἑστὴ μούρη.

Κι' ὅλα τᾶρριχναν ἑστὰ κάρρα,
καὶ ἐπουλοῦσαν μιὰ δεκάρα
τὴν γυναῖκα τοῦ Γκισούρη.

Τότε τότε, ποῦχε γίνει
ὅλος ὁ ντουνηῖς καμίνι,
καὶ ὅλ' ἀνάθανε σὰν ἱσκαῖς.

Καὶ Χριστιανὰς παρθέναις
ἄρον ἄρον ἡ καυμέναις
ἐγινῆκαν ὀδαλίσκαις.

Τότε μὲς ἑστῇ φασαρίᾳ,
ποῦ καὶ ἡ φίλη Βουλγαρία
ἔγυρευε παραχωρήσεις.

Κι' έδλεπες παντού, κεφάλια,
και Συμβούλια μεγάλα
και σπουδαιοτάτας κρίσεις.

Τότε, που έλθανε κι' Έβραίοι
και ξενόγλωσσα κωθώνια
στο 'δικό μας Παρλαμέντο.

Τότε, που για χρόνων χρέη
έσκαζαν πολλοί κανόνια
κι' έκαναν και φαλιμέντο.

Τότε, στον καιρό μας τούτο,
που δεν είχαν πουθενά
μήτε τρόφιμο και φρούτο.

Τάστελλανεις τὰ Στενά
και 'στο Μοῦδρο νὰ τὰ τρώνε,
καθώς ξέρεις, φαμφαρόνε.

Τότε, που κενών στομάχων
γνώμας ήκουες σοφάς,
και δεν εύρισκες νὰ φᾶς
για χατήρι των Συμμάχων.

Τότε, βρέ, που κι' αἱ Δυνάμεις
τον 'Ιούλιον τον μήνα
μάς 'ξεφούρnisαν μιὰ νότα.

Κι' έλεγε καθένas βλάμης
πώς 'βρωμοῦσαν από πείνα
του πλησίον του τὰ χνώτα.

Τότε, στον καιρόν εκείνον εξοντώσεως τελείας
κάθε ζωτικού μας πόρου,
που δεν εύρισκες και σπέρτα πουθενά τῆς ασφαλείας
ἄνευ θείου και φωσφόρου.

Τότε, στην ήχῶ των κρότων,
τότε, στην ὁσμὴν των χνώτων,
'στην ὁσμὴν του μπαρουτιού.

"Οπου πᾶς λαὸς ἐσκίρτα,
και δεν ἄναβαν τὰ σπέρτα
εἰς τὰ πλάγια του κουτιού.

Τότε, που κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
'χόρευαν οἱ ποντικοί,
κι' ήτο θέαμα φρικτό.

Και 'μπορούσε, κάρo μίo,
και του Κράτους τὸ Ταμείο
νὰ τὰ φίνης ἀνοικτό.

Τότε, που έλεπες μουφλούζη κάθε πρώτο παραλή,
ἀλλὰ κι' ἔλλειψις ἀνθρώπων ἐπρολέγετο πολλή.
Τότε, που και τὸ μπαμπάκι τὸ καναν, ἀγαπητέ μου,
λαθρεμπόριον πολέμου.

Γ

Τότε, που βλέψεις και σκοποὶ
έκαναν νᾶναι σκυθρωποὶ
οἱ πρώτοι των ἐν τέλει.

Και μες 'στη θλίψι τῆ βαρείας
'γινήκαν ἀπὸ δρό χωριά
οἱ Τούρκοι κι' οἱ Φρατέλοι.

Τότε, που με τὸν πόλεμον των Τούρκων και Φρατέλων
ἐφώναζαν οἱ πετεινοὶ
πὼς κι' ἄλλοι πόλεμοι δεινοὶ
θὰ γίνουν εἰς τὸ μέλλον.

Τότε, που κι' ἄλλη δυνατὴ μάς 'δρῆκε συφορέλια,
κι' ἀφήσανε πρὸς τὸ παρὸν αὐτὴν τὴν Γκοριτζία,
κι' ἐσκέπτοντο νὰ στείλουνε στρατοὺς 'στὰ Δαρδανέλια
και 'τραγουδοῦσαν εὐθυμοὶ τὴν Σάντα τὴν Λουτσία.

Τότε, που 'πήγε ριπιτὶ
τοὺς ρήτορας τοῦ λήρου,
και 'βρέθηκαν κι' οἱ σκελετοὶ
τοῦ παλαίου Φαλήρου.

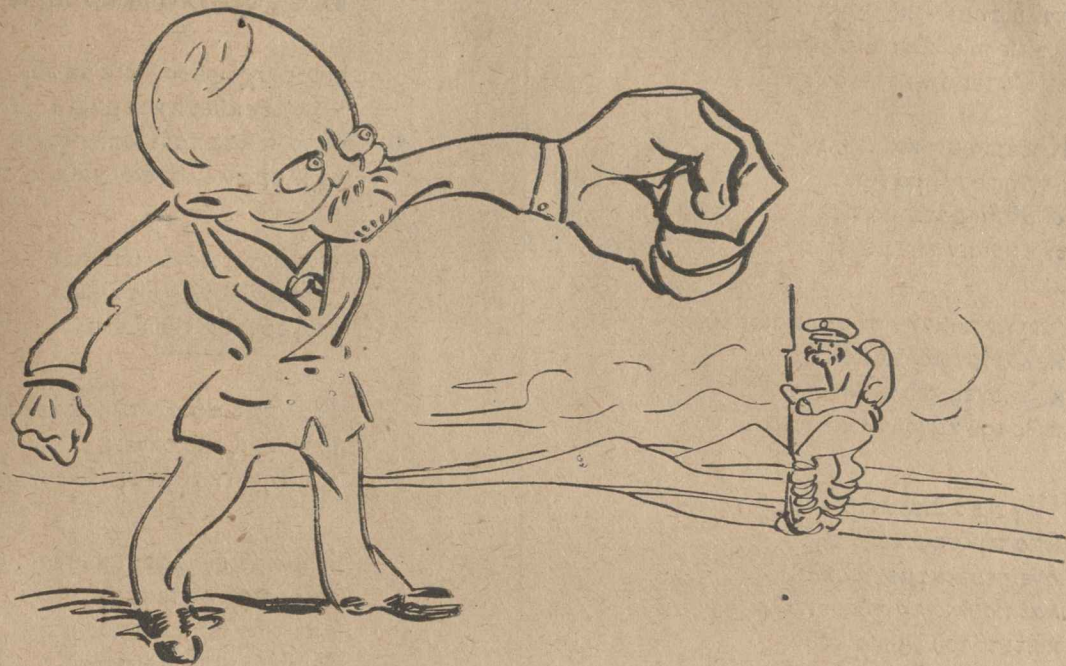
Τότε, που θάλασσα και γῆ
κατήντησε λημέρι
και καταδόθρα πλούτων.

Τότε, που κάμποσοι λαγοὶ
ἐτρίθανε τὴν φτέρη,
κακὸ τοῦ κεφαλιού των.

Τότε, που 'κύτταζες παντοῦ
πολλὰς παρανομίας,
και σοῦλεγαν γιαγνίς ὄλντοῦ
για τόσαις ἀτιμίας.

Τότε, που κατρακύλησαν χρεώγραφα και φόντα
κι' ή δύναμις τὸ δίκαιον τοῦ καθενὸς ἐνίκα,
κι' ὁ Γούναρης ὁ Πατρινὸς κατήστραπτε κι' ἐβρόντα
και πᾶσαν τὴν 'Ανατολὴν και Δύσιν ξυνεκύνκα.

Τότε, που δεν ἐτρέχανε κρύα νερά και γάργαρα,
κι' ἤλθαν ἀμέτρητα δεινά, φαμμοκοσιογάργαρα,
κι' ἐγινε κάζο τραντακτό,
και τὸ Κυβέρο των ὀκτώ
με χαλασμένη μούρη
μάς τῶκοφε κουμποῦρι.

Μοναχὰ γροθιαῖς θὰ δώσω
'στῆς 'Ανατολῆς τὸν Πρωῶσο.

Τότε, που γαῦρος κι' ὁ μικρὸς
σ' ἔγραφε 'στο παπούτσι του
κι' ἐστρίβε τὸ μουστάκι του.

Ὁ δὲ Θανάσης ὁ Δοκρὸς
ἐπῆρε τὸ μαρκούτσι του
κι' ἐπῆγε 'στο σπητάκι του.

Τότε, που διεδίδοντο πολλοὶ τε και ποικίλοι
'στοὺς καφενέδες θρύλοι,
και φίμωτρα δεν εἶχανε νὰ βάζουνε σὲ σκύλους,
κι' ὁ Γούναρης παρηγορῶν ἔλεγε πρὸς τοὺς φίλους
πὼς ἂν κι' οἱ Φιλελεύθεροι τοὺς 'πότισαν με ξύδι,
νὰ κάνουν τὴν δουλίτσα των,
μὰ και για τὴν κοιλίτσα των
νὰ πάρουν κεραμίδι.

Τότε, που τοὺς ἐπρότρεπε ν' ἀφήσουν τὰ καμώματα,
κι' ὁ κόσμος πᾶ θὰ ξέρη
που θᾶναι δύο κόμματα
Δημήτρη και Λευτέρη.

Τότε, που στρουγγας κοπετὸς
ἀντήχησε μεγάλος,
τότε, που 'πέρασε κι' αὐτὸς
ὁ των θεάτρων σάλος.

Και δεν ἐσύχναζεν ἐκεῖ
κι' ὁ Σᾶγκ γεμάτος γλύκα,

μήτε καμμιά πολιτικὴ
δεν εἶχε κι' ή Μαρίκα.

Τότε, που 'φώναζαν πολλοὶ 'στὰ δυσθυμοῦντα πλήθη
πὼς ἐφθασε συντέλεια,
τότε κι' ὁ λαοπρόβλητος Λευτέρης προσεκλήθη
νὰ πάῃ 'στην Δεκέλεια.

Τότε τὸ στόμα σφάλισε τοῦ κάθε φαμφαρόνου
κι' ἀφήκε τῆς κουτομπολιαῖς κάθε γλωσσόκοπάνα,
κι' εἶδαν αὐτὸ κλητ' 'Ηρακλεις τοῦ χρυσηλάτου Θρόνου
πὼς 'φύτεψαν βασιλικὸ κι' ἐδῆκε μαντζουράνα.

Φῶς νέας Κυβερνήσεως
και τέλος πάσης κρίσεως.

Λοιπὸν ὁ λαοπρόβλητος ἐπῆγε 'στην Δεκέλεια,
και τάπε με τὸν Βασιλῆα,
κι' ἐκήρυξε τρανὴ λαλιά,
πὼς κατὰ πάντα σύμφωνοι 'βρεθηκαν 'στην ἐντέλεια.

Με φύσημα λεπτῆς δροσιάς
ἐγύρισε 'στῆς Κηφισιάς
ἐκεῖνο τὸ κινάκι.

Κι' ἐγιναν τόσα πράγματα,
κι' ἀρχίσανε τρεχάματα
και τοῦ Μαρκαντωνάκη.

Ἐπειτ' ἀπὸ μελέτην ἐγγράφων μυστικῶν
πολὺ σημαντικῶν,
ἐκεῖ στής Δεκελείας τὴν ἄβατον φυλλάδα
κι' ἐρατεινὴν κριλάδα,

Κυβέρνησιν καὶ πάλιν
δ' γόης ἐσχημάτισε,
κι' αἰσίως ἐτερμάτισε
τὴν κρίσιν τὴν μεγάλην.

Ἐστὴν πυκνὴν τὴν πρασινάδα
κελαϊδοῦσαν τὰ πουλιά,
κι' ἔλεγε τοῦ Βασιλεῖ
πῶς τοῦ κάνουν πατινάδα.

Ἐγὼ δὲ Στρατηλάτης
ὑπὸ τὴν σκιὰν ἐλάτης
ὄνειρεύεται μεγάλα,
καὶ πουλιὰ τριγύρω λᾶλα
κάτι τί τοῦ ψιθυρίζουν
καὶ γλυκὰ τὸν νανουρίζουν.

Μ' ἀγαλλίασιν κρυφίαν
βλέποντες τὴν εὐτροφίαν
ρωμαλέου Κωνσταντίνου.

Ἐπειτ' ἀπὸ τόσῃν πάλῃ
ἀνυμνήσωμεν καὶ πάλιν
τὴν Θαυματουργὸν τῆς Τήνου.

Σήμερα δεκάτῃ πέμπτῃ τρέχοντος μηνὸς Αὐγούστου,
ὅμως ἔπαινος προσήκει
καὶ πρὸς ὅλους τοὺς γιατροὺς του,
καὶ γι' αὐτοὺς μεγάλη νίκη.

Γιὰ τοῦ Βασιλεῖ τὸν Δαυὶ ποῖος ἔπαινος θ' ἀρκέσῃ,
ποῦ μαρτύρησε καὶ τοῦτος ἡμερόνυχτα σιμά του;
ποῖος δὲν ἐπαινεῖ κι' ἐκεῖνον, ποῦ φορεῖ σπαθὶ ἰστὴ μέση,
ἀλλὰ δὲν χωρεῖ στὸν στίχο τὸ μεγάλο τόνομά του;

Ποία θὰ ξεχάσῃ φήμη
τὸν Μανοῦσο, τὸν Ζαήμη;
Ποῖος καὶ μὲ τὸ παραπάνω
δὲν ὕμνει τὸν Γερουλάνο,
ἀλλὰ καὶ τὸν Χρηστομάνο;

Δάφναις σήμερα σκορπίζω καὶ σὲ δάφναις ἀκουμπῶ,
μὰ τί γέρας τάχα φθάνει
γιὰ τὸν Μέρμηγκα τὸν πάνυ,
ποῦ καί σ' αὐτοκίνητό του μέ' κατάφερε νά' μπῶ;

Νίκη φαίνεται παροῦσα,
κάθε κρίσις πέρνει τέλος,
καὶ Λαοὺ φωνάζει Μοῦσα:
Βασιλεῖ καὶ Βενιζέλος.

Ὁ κόσμος γεραίρει Κουβέρνο Λευτέρη.

Θεὸς σχωρέσει τοὺς ὀκτώ,
χώρια καθένα καὶ μαζί...
τέτοιο ἵταπόδι διαλεκτὸ
τὸ βλεπαν ὅλοι σὰν χαζοί.

Εἶχαν ὡς μόνον μέλημα
τὸ πρὸς κοινὸν ὠφέλημα
φαγεῖν τὸν Βενιζέλον.

Καὶ πᾶς αὐτῶν προσπάθεια
ὡς Βενιζελοπάθεια
κριθῆτω καὶ στὸ μέλλον.

Ἀμαρτιῶν ἅς σχίσωμεν
κάθε παλὴ τερπέρη,
καὶ τὴν ἅς συνεχίσωμεν
Κυβέρνησιν Λευτέρη.

Ἐστὴς ἐνὶ μηνὸς Αὐγούστου
μέσ' στήν τόση παραζάλη
ἔκανε Κουβέρνο πάλι
μὲ τοὺς πρῶν Ἱπουργοὺς του.

Καὶ καμπὸς Ἱπουργοθήραι
μὲ ψυχῆς μεγάλο πόνο
ἔλεγον παντοῦ πῶς πῆρε
δύο νέους, δύο μόνο.

Τὸν Δαγκλῆ τὸν Ἡπειρώτη,
ἄνδρα προσφιλεῖ μὲ κύρος,
καὶ γενναίου χαρακτήρος
τιμημένο στρατιώτη.

Πῆρε κι' ἕνα ποῦ μιλεῖ
καὶ σὲ δρᾷ σινεῖναι φίνος
καὶ τὸν λένε Καφφαντάρη.

Καὶ χάριξε πολλοὺς
ποῦ στῶν Ἱπουργῶν κι' ἐκεῖνος
ἔπερασε τὸ Καλαντάρη.

Καὶ τὰς ἐσω κι' ἐξω φρένας
ὁ Θεὸς ἅς βοηθήσῃ,
καὶ στὸν πάγκο τοῦ καθένος
κατεργάρις ἅς καθίσῃ.

Τὸ Κουβέρνο τὴν ἀλλάζει,
Βενιζέλος Κυβερνήτης,
καὶ στὸν γόητα τῆς Κρήτης
ὁ λαὸς συναλαλάζει:
Μάγια μοῦχεῖς καμωμένα
καὶ τρελλαίνονται γιὰ σένα.